

तीव्राधित्वं व्यनक्ति तास्ता इति मया सहया एव क्षपाः रात्रयः क्षणार्द्धवन्नीतास्ता एव पुनः मया हीनास्तांसां कल्पसमावभूवुः कथं भूताः तास्ताः वा चामगोचरा इत्यर्थः ॥ ११ ॥ किंच एवन्तीव्राधयस्ताः मोहमिषेण समाधिप्राप्ता इत्याह ता इति मयि अनुषंगेण आसक्त्या बद्धा धियो याभिस्ताः स्वत्मानं स्वदेहमदः दूरस्थमिदं सन्निहितं च नाविदन् यद्वा स्वपतिपुत्रादिममतास्पदं आत्मानमहंकारास्पदं देहं अदः परं लोकं च नाविदन्निति यथामुनयः समाधौ नामरूपेन विदुः तद्वत् किंतु अब्धितोयेन यद्वमयि प्रविष्टा इत्यन्वयः ॥ १२ ॥ एवन्ता अबलाः केवलं मत्कामाः अस्वरूपविदः स्वरूपं न तु जानं

तास्ताः क्षपाः प्रेषुतमेन नीता मयैव वृंदावनगोचरेण ॥ क्षणार्द्धवत्ताः पुनरंगतासां हीना मया कल्पसमावभूवुः ॥ ११ ॥ तानाविदन्मय्यनुषंगवद्बुद्धियः स्वमात्मानमदस्तथेदम् ॥ यथा समाधौ मुनयोऽब्धितोयेन यः प्रविष्टा इव नामरूपे ॥ १२ ॥ मत्कामारमणं जारमस्वरूपविदोऽबलाः ॥ ब्रह्म मां परमं प्रापुः संगच्छत सहस्रशः ॥ १३ ॥ तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनाम् ॥ प्रवृत्तं च निवृत्तं च श्रोतव्यं श्रुतमेव च ॥ १४ ॥ मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनां ॥ या हि सर्वात्मभावेन मया स्यात्त्यक्तो भयः ॥ १५ ॥ उद्धव उवाच संशयः शृण्वतो वाचं तव योगेश्वरेश्वर ॥ न निवर्तत आत्मस्थो येन भ्राम्यति मे मनः ॥ १६ ॥

ति तथाऽपि सत्संगात् जारं ब्रह्म जारबुद्धिर्वेद्यमपि ब्रह्मस्वरूपमेव मां परमं प्रापुरित्यर्थः ॥ १३ ॥ यस्मादेवं भूतो मद्भजनप्रभावः तस्मात्त्वंचोदनां श्रुतिप्रतिचोदनां स्मृतिंच यद्वा विधिंच निषेधंच उत्सृज्य मां शरणं याहि ॥ १४ ॥ मयैवाकुतो भयः स्याः भव ॥ १५ ॥ पूर्वतावन्मयोदितेष्ववहितः स्वधर्मेष्वित्यादिना कर्मकर्तव्यमित्युक्तम् इदानीं तु सर्वत्यक्ता मां शरणं याहीत्युच्यते तत्र किमात्मनः कर्तृत्वाद्यस्ति नास्ति वेत्यात्मविषयः संशयो न निवर्तते यद्वा कर्मकार्यं त्याज्यं वेत्यात्मस्थः तद्वदिस्थः संशयो न निवर्तते इति पृच्छति संशय इति येन संशयेन ॥ १६ ॥